

TANÍTÁS A MULASZTÁSOKRÓL

Bűnnek soroljuk fel a mulasztásainkat, de nem értjük sokszor, hogy mit is értünk „mulasztás” alatt? Mert ugyan ki az a bugyuta ember, aki önszántából, akaratlagosan kívánná elrontani a jó dolgát? Persze, van ilyen eset is, amikor a lustaság nagyobb, mint hogy valaki tegyen is valamit önmagáért, de ha látná a következményeket, biztosan nem maradna lustaságban! Olyan is van, hogy valaki enged a sötétség sugalmazásának, és dühében, haragjában, indulatában nem tesz meg valamit, de a szíve mélyén valahol mégiscsak tudja, hogy a „bumeráng” egyszer visszacsap.

Ugyanis nem az „egyszerű”, „hétköznapi” (elfelejtetem „megírni a leckét”, vagy megígértem valamit, s nem teljesítettem, stb.) mulasztásaink a tényleges bűnök. Mert mi van azokkal a mulasztásokkal, amit észre sem veszünk? Mi történik akkor, ha egyszerűen elmegyünk a feladatunk mellett, mert nem gondoljuk, nem hisszük, nem tudjuk, hogy az feladatunk lenne?

Az alábbi tanítás ez utóbbiról szól.

Olyan elmulasztott, meg nem cselekedett lelki vállalásokról, kötelezettségekről, elhanyagolt tettekről lesz szó, amelyek lelki-szellemi mulasztásainkból gyökereznek, és végső soron életfeladatunk végrehajtását késleltetik, vagy teszik lehetetlenné.

A tanítás a Kegyelem oldaláról közelíti meg a kérdést.

Az Isteni Kegyelem olyan, mint egy folyamatosan, nagyon finom szivárványcseppekben hulló harmat, amely állandóan árad, öntözi és élte a Földet, és rajta minden életet.

Válogatás nélkül hull minden emberre is, hiszen Isten előtt mindenki egyenlő. Mert minden ember lelki-szellemi valója Istentől indul, „földi gúnyát”, vagyis testet is csak a fizikai világba beérkezve ölt magára, de halálakor ugyanolyan csupaszon, testét hátrahagyva távozik, mint ahogy jött. Isten előtti egyenlőségünk ebben, és a Tőle, lelki „tisza lappal” történő indulásunkban van.

Ahhoz azonban, hogy hol rejlenek mulasztásaink a földi világ lélekútjain, ahhoz először röviden, de a távoli múltba kell visszanéznünk.

A Teremtéstörténet szerint Isten első értelmes, szabad akaratú bíró teremtettjei az angyalok voltak, tehát szellemi lények. Az ember csak későbbi időszakban, a „hatodik” napon került megteremtésre.

Amikor azonban a legnagyobb Főangyal hátat fordított Istennek, és gőgös dühében erősen rosszindulatú hatást fejtett ki angyaltársai szelídebb, kisebb szellemi erővel bíró lényei irányába, az Úr közbeszólt, és megvédte teremtettjeit. E védelem egyik formája talán az alábbi tömören megfogalmazott sorokkal fejezhető ki legjobban:

*„Nem hagyom, hogy rombolj, csökkentem hatalmad,
Az anyagi világba űzöm birodalmad!
Légy hát az anyagnak ura kevesebb fényeddel!
És legyen Isteni Seregem Vezére a hűséges Michael!”*

Erre lehetett válasz Madách Imrének „Az ember tragédiájában” megírt néhány sora:

*„Egy talpalatnyi föld elég nekem:
Hol a tagadás lábát megveti,
Világodat meg fogja dönteni!”*

Hogy ez a két gondolat mennyire igaz és összefüggő lehet, azt a történelem számtalan bizonyító ténye mutatja!

Amikor tehát megszületünk a földi világba, és lelkünk magára ölti a látható háromdimenziós anyagi testét, akkor bizony az „Anyag Urának” szellemiségéből is magába fogad valamennyi megdolgozni, kitisztítani való „mennyeiséget”. Lelki erősség és vállalás függvénye, hogy ki

mekkora lelki csomaggal érkezik. Egy biztos: innentől kezdve mindenki számára a saját, „egyéni csomagja” már feladattá válik!

Ez a „vállalás” lélekvállalás, nem tudatos szintű, de **feladat az is**, hogy életünk során „kibontsuk” ezt a csomagot és feldolgozzuk tartalmát, amelyben mindig valahol ott rejlik Istenre, Teremtő Atyánkra való „rátalálásunk”, hogy azután örömteli várakozással készüljünk a Hazatérésre. Sok ember azonban úgy hal meg, hogy nem is tudatosan benne, hogy lenne még ilyen kisebb-nagyobb lelki-szellemi feladata. Pedig Váci Mihály nagyon szépen megfogalmazta:

„...*Nem elég a jóra vágyani, a jót akarni kell!
És nem elég csak akarni, de tenni, tenni kell!...*”

És **az első mulasztás éppen itt van**: A lélek érzi, hogy valami nincs rendben, hogy valamit tennie kellene, de lustán elnyomja magában, hétköznapi apróságokra hivatkozik, hogy miért nem keresi Istent, miért nem kérdezi meg Őt, hogy: „*Mondd Uram, életemnek ebben a szakaszában mit szántál nekem fejlődési tanulnivalónak, vagy tetteknek?*”

Az Istenkeresés ugyanis „Főfeladat” mindenki számára, *Mennyei Atyánk minden gyermekéhez személyesen szeretne szólni. De felnőtt emberként kezel, aki el tudja dönteni magában – merthogy szabad akarata van, szabad döntési joga –, hogy akar-e Istennel beszélgetni.*

És itt van **a második mulasztás**, itt rögtön az elején: amikor úgy döntünk, hogy elég felnőttek vagyunk ahhoz, hogy egyedül, Isten megkérdezése nélkül döntsünk életünk nagy kérdéseiben!

Vannak emberek, akik panaszkodnak, hogy mindent egyedül kell csinálniuk.

Kérdezem: „És megkérdezted az Urat?”

Van, aki ilyenkor csak értetlenül bámul rám. „*Ugyan, hogyan oldaná meg Isten az ő anyagi problémáját?*” Vagy: „*Hogyan változtathatna fájdalmas egészségi problémáján, sajnó szíve szomorúságán, stb.*” – Pedig a Mindenhatót azért hívják „Mindenhatónak”, mert minden nehéz helyzetre van „receptje”. Igaz, nem „késztétel”; nekünk is tenni kell valamit az eredményért, de mindig segít! *Itt a mulasztás fő oka a lustaság és a hitetlenség.*

Van, aki csodálkozik: „*Csak nem gondolod, hogy Isten ilyen semmi kis dolgokkal foglalkozik?*” – A válasz az Úr Szavaiban benne van: „Nézzétek az ég madarait. Nem vetnek, és nem aratnak...” (Mt. 6 /26.) – tanította az Úr Jézus. Hát, ha az ég madaraira, a rét virágaira van gondja Istennek, akkor ránk, Gyermekre, akikért még Szent Fiát is leküldte a Földre, ránk ne lenne gondja? – „Egyetlen hajatok szála sem hullhat ki a fejetekből Atyám tudta nélkül!” – mondta Jézus, pedig ez nem kis állítás! És pontosan arról szól, hogy Istennek ilyen nagymértékben van figyelme ránk! Annyit azért tudhatunk Jézus közvetlen szavaiból is, hogy Tanítása mindig Igaz! (Mert az „Ég és Föld elmúlnak, de az Én Igéim el nem múlnak!” Lk. 21/33.)

Az már bizony emberi válaszként fogható fel, hogy az ember nem áll olyan magabiztosan HIT dolgában, hogy ezeket az Igazságokat megértse és elhiggye. És ebben az esetben a mulasztás mögött több-kevesebb gögös okoskodás és a gyenge hit áll!

Van, akinek könnyes lesz a szeme: „*Kértem, de nem ad választ!*” – Hát, ez már nehezebb, mert többfajta ok állhat a „nem-hallás” mögött. Isten ugyanis mindig válaszol. Kegyelmi áradatában mindig ott a válasz.

Az alázat hiánya mellett a legegyszerűbb és legáltalánosabb ok a szellemi fülek zártságára:

1. Hogy sokan nem hiszik, hogy Isten egy egyszerű kis gyermekéhez is szólhat, pedig misztikusok (akik életükben nem, csak haláluk után lettek „misztikusokként” elismerve) sokasága bizonyítja ezt.
2. Hogy nincs is helyes Istenkép, vagy nem olyan Istenhitben nőttek fel, ami egyben Istenközelséget is jelentett volna. (Itt viszont, amit lehet, pótolni kell!)
3. Hogy Mennyei Atyánkat haragvó, távolságot tartó, felhőkből villámokat szóró, „büntető Istennek” képzelik, és egyáltalán nem ismerik Irgalmas Szeretetét. (Az Istenkeresés, a „kopogtatás” mindenkinek feladata!)
4. Nemegyszer önbecsülési problémák is ott rejtőznek az okok között, mint ki nem dolgozott személyiségjegyek, melyek gátolják a szellemi érdeklődés és igazságkutatás kibontakozását.

5. Megint másokat a félelem blokkol: „Hátha csak a képzelet, hátha csak a „sötétség” szelleme játszik velem, ha hall valamit?” – és nincs annyi hite, bizalma, szeretete, hogy elhiggye: *ha komolyan Istent kéri*, akkor kérése által Isteni Védelem alá helyezte önmagát, mert az Úr, Aki nem szokott „osztzkodni”, védi Övéit!

Ilyen és hasonló okok, hamis „hiedelmek” és berögzült szokások, *de főleg az alázat hiánya* azok az „egyszerűbb” esetek, amelyek miatt az ember lehet, hogy nem hallja meg a választ. (Természetesen számos változat létezik még, de ami az általános válaszokon túl van, az nagyon összetett, nem egy tényező szerepel az okok között, és mindenképpen egyedi, mindenkinél más.)

Itt megoldást hoz a bátorság: Konkrétan az, hogy ki kell bújni a „csigaházból”, és Istenbe kapaszkodva bátran kell keresni Őt, az Ő mélyebb megismerését; és Védelmében, Áldásával az Igazságot, a Valódi Igazságot!

Egy kedves angyali tanítás is szól erről:

„Minden a feszülés fokától függ:

Hasztalan tudja a kicsiny csíra, hogy mélyében nagy fa lehetősége rejlik,

ha nem tör, feszül, nő a Fény felé.

A talaj oly kemény, a föld oly nehéz, minden lehetőséget be kell vetnie, hogy leküzdje.”

És hogy mi minden lehet ezek után a „lelki batyuban”, ami FELADATOT, KITISZTÍTÁST jelenthet?

Hát, csupa olyan dolog, amivel Istent megbánthatjuk. Például ott van mindjárt a gőg és a túlzott büszkeség, vagy a „rátartiság”, ami az igazi Béke felborítója volt valamikor a Mennyben is. De ilyen az irigység, a hatalomvágy, az erőszakos vagy önző természet, és még lehetne sorolni szinte vég nélkül, hogy mi minden. Kinek mi jut ebből, az a feladata.

Nincs ember, akiben ezek a tulajdonságok ne lennének kisebb-nagyobb mértékben a természetében! **Nincs ember, akinek ne lenne ilyen „lelki batyuja”, feladata, mielőtt Hazatérne! Negatív jellemvonásaink azok, amelyeknek élettörténeteinken keresztüli megdolgozásáról biztos, hogy majd egykor számot kell adnunk!**

Krisztus Urunk megváltotta a világot, de nem váltott meg a lelki-szellemi munkavégzés alól!

Isten nem tunya lényeket, hanem szabad akarattal bíró, felelősségteljes embereket teremtett!

Az Üdvözítő hídát épített Isten és az ember között, más szavakkal: megnyitotta a Mennyek Országát, hogy a Hazatérő lélek valóban a Mennyei Otthonba kerülhessen egy sikeres élet után.

A Megváltással Krisztus lehetővé tette, hogy minden bűnbocsánatot nyerhessen, ha a lélek kéri azt(!) és vállalja, és valóban dolgozik is azon, hogy felszámolja bűnei, hibái, gyengeségei és mulasztásai következményeit! (Megbánásról, bocsánatkérésről, a rossz kijavítási szándékáról egyszerre szól a bibliai „tékozló fiú” története.)

Anyagi, biológiai testiünk nagyon sok „Szeretefényt” nyel el. Így természetes, hogy követünk el hibákat. De vajon milyen fokon áll a lelkiismeret? Ki és mennyire engedi azt a Szeretet Törvénye szerint megszólalni? Külső tényezők, vagy szívünk által vagyunk vezetve? – Mert bizony, ezen a területen is akad mulasztás bőven, amikor valaki nem áll ki az Igazságért! Akkor meg még nagyobb a mulasztás, ha szívében valahol érzi az ember, hogy „meg kellett volna tennie”!

Képességeinket a hatalom valamely meghatározójának, vagy Istennek állítjuk szolgálatába? – Gyávaságból, hamis békéért, megalkuvásból, vagy lustaságból történik Isten helyett a földi hivatal vagy hatalom szolgálata? És vajon milyen nyomot hagyunk ilyenkor embertársaink lelkében?

És milyen lendülettel tesszük dolgainkat? Mert fél szívvel semmit sem lehet tenni!

Millió-egy kérdés. Ezek a lelkiismeretvizsgálat kérdései!

Mindebből végső soron a leglényegesebb: Tudunk-e, és ha igen, akkor vajon teljes szívből vagyunk képesek mindezért bocsánatot kérni?

Isten felnőttként kezeli az embert, vagyis választási lehetőséget adott, hogy tudatosan is felvállalhatta a neki szánt feladatát: *Őt kövesse*, vagy „nagy okosságában”, (amivel még egy meteort sem tud időben megállítani, hogy ne csapódjon a Földre!) mindent megmagyarázva a másik oldal felé hajoljon, mert az (ismeretlenül) valamivel kényelmesebbnek tűnik!

Az életet Istentől kapjuk, és „ajándékba” kapjuk, feladataink elvégzése pedig fejlődésünk záloga.

Amit megszületésünk előtt Istennek lelkünkkel vállaltunk, azt magunk földi életére vállaltuk, amit ebből sikeresen és minőségileg is jól megoldunk, az lelki fejlődésünket szolgálja.

Hogy vállalásunkat örömmel és vidáman képesek legyünk megvalósítani, ahhoz adott a Jóisten értelmességet, időt a felnövekedéshez és a tanuláshoz, különböző adottságokat (talentumokat), amit igyekezettel és szorgalmas munkával képességekké fejleszthetünk, hogy magasabb szintű eredményeket (olimpikonok, zeneszerzők, tudósok stb.) is elérhessünk, már nem csak a magunk, hanem az emberiség fejlődése érdekében is. És ez után jön, hogy: *„...Akire többet bíztak, attól többet kérnek számon!” (Lk. 12/48.)*

Mennyei Atyánk azonban azt is pontosan tudja, hogy milyen nehéz a földi életben feladatainkat ellátni, így amellet, hogy értékes adottságokkal látott el bennünket, amellet még folyamatos, állandóan áradó kegyelmi lehetőségeket is biztosított a számunkra.

Amikor a Kegyelmi Ajándékokat elfogadjuk, életünk fejlődik, értékes tapasztalatokkal gyarapszik tudásunk, mely tapasztalatok egyre bölcsébbé tesznek bennünket.

Ha azonban valamelyik fentebb bemutatott oknál fogva nem fogadjuk el Isten Ajándékait, akkor az *„el nem fogadás” helyén „lyuk” keletkezik élettapasztalataink sorában, bölccsé válási lehetőségünk csökken általa.* Sőt az is előfordulhat, hogy egy-egy „Ajándék” visszautasítása olyan nagy „hiányt” termel az életünkben, hogy a következő Kegyelmi Lehetőséget észre sem vesszük!

Ilyen esetben az élet, és benne a lelki fejlődés lelassul, s végső soron életfeladatunk elvégzése is veszélybe kerül, és életünk végén igencsak kevés talentum kamatoztatásával tudunk elszámolni!

Megkísérlem a képet bemutatni, amit a folyamat érzékeltetésére kaptam:

Képzeljünk el egy gyönyörű, szabályos, kerek gyümölcsfát, amely a mi **„Életünk Kegyelmi gyümölcsfája”**. Csak a miénk, az Isteni Kertész által csakis saját adottságainkhoz **„mérétezett”**, és nagyon különleges, mert mindenféle gyümölcs megterem rajta. Nem mi vagyunk a kertészek, nem nekünk kell a gyümölcsöket megtermelni, mi csak élvezzük az ajándék-gyümölcsök különleges zamatosságát és hatását.

Maga Mennyei Atyánk Az, Aki életünk megsegítésére, Kegyelmi ajándékként nekünk adta e szépséges fát, amely szellemi növekedésünk tervezett üteme szerint érleli ki a gyümölcsöket.

Nekünk csupán két feladatunk van az életben e fával kapcsolatban.

Az egyik, hogy folyamatosan kell körbe-körbe járni alatta, s az éppen aktuális gyümölcsöket leszakítva, hálával elfogyasztani azokat, hogy növekedhessünk. Második feladatunk pedig az, hogy elültessük az éppen elfogyasztott gyümölcs magját, hogy az utókor szellemi növekedéséről, lelki fejlődéséről mi magunk is gondoskodjunk. *Így, és ezzel váljunk Isten teremtmény munkájában munkássá.*

Egyik gyümölcs a *jókedvet* növeli bennünk, a másik a *megértést*, a harmadik a *bátorságot*, stb. A legérdekesebb gyümölcsök azonban nem mindig szépek, néha keserűnek is tűnnek, pedig *„növekedési értékük”* sokkal nagyobb, mint a többié! Ezeknél gondolhatja először azt is az ember, hogy *„ugyan miért is kellett ezt nekem leszakítani, megenni és magját elültetni”?* Ugyanis **ezek a gyümölcsök azok, amelyek a Szeretettel és alázattal kapcsolatosak!**

És csak később derül ki, hogy ha az ember csupa ítékezésből, a „gőg” valamilyen formájából a fán hagyja őket, nem hogy nem segítenek, hanem egyenesen visszavetnek a fejlődésben!

Mintha elérhetetlenül magasra kerülne az utána következő, számunkra ígéretesebbnek látszó gyümölcs!

Gond lehet, ha valaki elkódorog a Fától, ugyanis az ajándék-gyümölcsök folyamatosan érnek, de ha nem tudja táplálni azt, akit megillet, akkor elmarad a fejlődés, esetleg egy „éppen arra járó” „vándor” megkaphatja, néha többetként a sajátja mellé. *(...Akinek van, annak még többet adnak, hogy bővelkedjék, akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.) (Lk. 19/26.)*

– És Jézusnak ez a példabeszéde éppen erről szól: Aki forgatja talentumait, dolgozik, használja Isten Országára a kapott lelki-szellemi értékeit, azt az embert jobban segíti a Felső Világ, hogy gyorsabban fejlődjön. De aki „lustán” elherdálja értékeit, vagy figyelmetlenül nem becsüli, attól elveszik, és odaadják a másoknak, aki „beforgatja”. A világnak ugyanis előre kell haladnia, és „restek és herdálók” nem akaszthatják meg az Isteni Terv kialakulását.)

Ha helyesen végezzük a két meghatározott feladatot, akkor ahogy folyamatosan járunk körben a fa körül, olyan ütemben növekszünk, hogy az egyre magasabbra és magasabbra helyezett gyümölcsöket éppen hogy elérjük. Kapaszkodni kell érte, van, amelyekkel több gondunk is akad, de hamissághoz, hazug emelvényhez nem folyamodhatunk. A fáramászás sem hoz megoldást, mert az ajándégyümölcsök a fa külső, vékony ágain teremnek, ami semmiképpen sem bírná el az ember súlyát.

A létra viszont mindenkinnek magában van, azaz az elfogyasztott, megdolgozott, a munkával „elültetett” gyümölcsmagokban, vagyis a tanultak továbbadásában rejlik!

Van, hogy figyelmetlenségéből, saját gondolataink agyat-elfoglaló tömegétől észrevétlen marad egy-egy fontos, „seregélyektől és egyéb kártevőktől” óvatosan elrejtett Ajándék, és az ember tovább rója éhes köreit a fa körül. Egy-egy ilyen eset még bepótolható. Igaz, rá kell dolgozni, „többet kell ugrálni”, saját verítékéből magaslatot építeni, s akkor még lehet tovább menni.

De ha az ember sokat „kihagy”, vagy a kelleténél több időt tölt el (saját természeti adottságain belül szabott tempóhoz képest!) egy-egy gyümölcs leszüretelésével, akkor lelassul a növekedés, „lyuk támad” a folyamatosságban, elmarad a „Bölcsesség Tapasztalata”, s anélkül az ember csak tiblából... Mulasztásai számának növekedésével egyre több magasan növekvő „felső gyümölcsöt” már nem tud elérni...

Igy igaz a mondás is: „**Saját sorsunkat magunk írjuk!**”

Érdemes tehát, mert **itt az idő, hogy végignézzük életünket!** A Szeretet Angyalai – ha kérjük őket – segítenek a lelki tükör felállításában. Apró történések, álmokképek, stb. sorozatain keresztül elének hozzák életünk nem helyes szakaszait, hiányainkat megmutatják.

Isten felé tett „életgyónásunk” mindenképpen időszerű feladat!

Természetesen minden példa sántít egy kicsit, de talán a képi megjelenítés jobban érzékelteti mulasztásaink lényegét.

Összegzésként azonban annyit kell még kiemelni, hogy minden mulasztásunk összefügg a szeretettel, és minél jobban összefügg vele, annál **nagyobb. De legnagyobb mulasztásunkat Istennel szemben követjük el, és leginkább akkor, ha a Vele való találkozást mulasztjuk el földi életünkben!...**

A másik gondolat pedig, hogy kicsit szomorú végeredményt fest ez a kép. **Szomorú, mert igaz;** még akkor is, ha nem egészen pontos, vagy hiányos... De elég csak végignézni a világ jelenlegi helyzetén. *Bátorság kell hozzá, hogy szembenézzünk mindezzel.*

De szükséges, mert az Igazságnak, Isten Igazságának a lelkünk mélyéről felszínre kell kerülnie!

A Végtelen Szeretet Istene azonban még az elveszettek hitt esetekben is talál megoldást! Csak kérni kell!

Mulasztásainkat számba véve, „tékozló fiú” módjára illik Őt megkeresni Otthon, a természetben, a szívünk mélyén egy csendes órában, vagy egy templom hívogató csendjében, és elmondani:

„Rájöttem Atyám, hogy tévedtem... Nem jutok egyedül semmire sem... Nézd, visszajöttem Hozzád, segíts Magadhoz növekednem!...”

És a végtelen Isten Szeretettfája lehajol, és felkínálja féltve őrzött, legízletesebb gyümölcsét, amely a kis, kiéhezett embergyermeket képes pillanatok alatt óriássá növeszteni, hogy meg ne szakadjon a Kegyelmi Folyamat!...

2011-01-31.

Szeretettel: M.G.Mária

<http://www.marianus.eoldal.hu/>